Omtrent *Adhkār & Adʿiyah*

Shaykhu-l-Islām Aḥmad b.[1] ʿAbd al-Ḥalīm ibn Taymīyah[2] {رَحِمَهُ ٱللَّهُ}[3]:

“

Wat betreft *Ibtidāʿ* (innovatie): de *Adʿiyah* en *Adhkār Nabawīyah (profetische smeekbeden en gedenkingen)* zijn ongetwijfeld de meest voortreffelijke vormen die de zoeker naar *Dhikr* en smeekbede ijverig dient te volgen. Wie zich daaraan houdt, begeeft zich op een pad van veiligheid (*Amān*) en zekerheid (*Salāmah*), en de voordelen en uitkomsten (*Fawāʾid wa Natāʾij*) die daaruit voortvloeien, kunnen niet volledig door de tong worden uitgedrukt, noch kunnen zij door enig mens worden omvat.

Alles buiten deze *Adhkār* kan verboden (*Muḥarram*), afkeurenswaardig (*Makrūh*) zijn, of zelfs elementen van *Shirk* (polytheïsme) bevatten — zaken die de meeste mensen niet waarnemen — en dit is een onderwerp dat zeer uitgebreid is.

Het is niet toegestaan dat iemand voor de mensen een vorm van Dhikr of *Duʿāʾ* vastlegt, anders dan wat in de *Sharīʿah* is vastgesteld, en het tot een vaste vorm van aanbidding (*ʿIbādah Rātibah*) maakt waaraan mensen zich houden, zoals zij zich houden aan de vijf dagelijkse gebeden. Dit vormt immers een innovatie in de religie (*Ibtidāʿ Dīn*) waarvoor Allāh geen toestemming heeft gegeven.

Wat echter betreft hetgeen een persoon op gezette tijden spontaan smeekt, zonder de bedoeling het voor anderen tot een vaste *Sunnah* te maken, zolang niet bekend is dat het een verboden betekenis bevat, is het niet toegestaan om het definitief als verboden (*Taḥrīm*) te bestempelen. Toch kan het verboden elementen bevatten, terwijl de persoon zich daar niet van bewust is. Dit is vergelijkbaar met de situatie waarin een persoon, in een moment van nood, spontaan smeekbeden uitspreekt die op dat moment in hem opkomen; een

dergelijke situatie en soortgelijke gevallen liggen dicht bij elkaar. Wat betreft het aannemen van een niet-*Sharʿī Wird* (vaste ritueel) en het instellen van een niet-*Sharʿī Dhikr* als een vaste praktijk: dit behoort tot datgene wat verboden is. Ondanks dit, ligt in de *Adʿiyah Sharʿīyah* (wettelijke smeekbeden) en de *Adhkār Sharʿīyah* (wettelijke gedenkingen) het hoogst haalbare van legitieme doeleinden (*Gāyah al-Maṭālib aṣ-Ṣaḥīḥah*) en de hoogste van verheven doelen (*Nihāyah al-Maqāṣid al-ʿAlīyah*). Niemand keert zich hiervan af naar andere *Adhkār* die innovatief en nieuw zijn uitgevonden, behalve iemand die ofwel onwetend is (*Jāhil*), nalatig is (*Mufarriṭ*), of een persoon die de grenzen overschrijdt (*Mutʿadd*) is.

”

Bron:

Majmūʿ al-Fatāwá | **Auteur**: Shaykhu-l-Islām Aḥmad b. ʿAbd al-Ḥalīm ibn Taymīyah | **Volume** 22 | **Bladzijde** 511 | **Verzameling en ordening:** ʿAbd ar-Raḥmān b. Moḥammad b. Qāsim **Geassisteerd door:** Zijn zoon, Moḥammad | **Uitgever:** Mujammaʿ al-Malik Fahd li-Ṭibāʿat al-Muṣḥaf ash-Sharīf — al-Madīnah an-Nabawīyah, Saoedi-Arabië | **Jaar van uitgave:** 1425H – 2004

---

[1] In academische literatuur is “b.” een afkorting van het Arabische woord bin of ibn (afhankelijk van de grammaticale context). Het betekent ʿde zoon vanʾ. Je schrijft ze respectievelijk in het Arabisch als: بن/*bin* & ابن/*ibn*.

[2] Aḥmad b. ʿAbd al-Ḥalīm b. Taymīyah (661H/728H — 1268/1328). De Shaykh die tot op de dag van vandaag diepe indrukken achterlaat op degene die zijn boeken leest. Hij wordt beschouwd als één van de oceanen van kennis die de moslims hebben gehad. Zijn status als een nobele, integere en intelligente Shaykh was zo hoog en onbetwistbaar, dat zelfs zijn tegenstanders en vijanden hem prezen voor zijn onverzettelijkheid en integriteit en kennis.

[3] {رَحِمَهُ ٱللَّهُ}:

Geschreven in transcriptie als *Raḥimahullāh*, is doorgaans een *Duʿāʾ* (smeekbede) die wordt geschreven of opgezegd na het noemen van de naam van een overleden moslim. Qua betekenis, kiezen vertalers vaak voor *Moge Allāh met hem genadig zijn.*